

Nr 109.

Av herr **Staxäng m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning rörande vissa anslagstekniska frågor beträffande vägunderhåll och vägbyggnader.*

Under sjätte huvudtiteln i årets statsverksproposition diskuteras ingående möjligheterna att åstadkomma en väsentlig förenkling av anslagstekniken beträffande de statliga väginvesteringarna på driftbudgeten. Såväl i det förslag som framställs av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och i föredragandens utlåtande som i återgivna remissyttranden framkommer, att uppfattningen att en sådan förenkling är synnerligen önskvärd allmänt omfattas bland de myndigheter som direkt kan komma att beröras av densamma.

Det mera radikala ändringsförslag som framlagts av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, nämligen att samtliga de nuvarande 14 olika anslagen skulle sammanföras till ett enda reservationsanslag, benämnt vägbyggnad, har tillstyrkts av flera länsstyrelser samt Länsvägsnämndernas förbund. Grundvalen för denna positiva inställning till förslaget synes i första hand vara att denna starka förenkling ger möjlighet till effektivare utnyttjande och rationellare handhavande på länsplanet av anslagna medel. Erinringar mot förslaget framförs endast av länsstyrelsen i Norrbottens län, som av naturliga skäl understryker vikten av att koncentrationen icke får ske på bekostnad av ödebygdsvägarna och de för försvaret betydelsefulla vägarna, samt av riksräkenskapsverket, som hyser tvekan rörande riksdagens möjligheter att utöva infytande på de anvisade anslagens användning.

För närvarande synes det vara av största betydelse att länsstyrelserna med länsvägsnämnderna som rådgivande organ får ökad möjlighet att rationellt tillvarataga anvisade vägbyggnadsanslag. En starkt förenklad redovisning torde kunna ge dem tillfälle att smidigt utnyttja tillgängliga medel på bästa sätt medan en uppdelning på flera anslag i vissa lägen kan fördröja eller rentav förhindra utvecklingen på vägväsendets område, i synnerhet som ett sådant förfarande innebär att bokföringsmässigt nödvändiga reserver ofta kan bli betydligt större än det av faktiska omständigheter betingade reservbehovet.

Med hänsyn till de stora och mångskiftande uppgifter som de för vägväsendets upprustning ansvariga myndigheterna i dagens läge ställs inför är det av största intresse att ingen del av anvisade anslag kommer

utanför hanteringen och blir ett slags dött kapital. I stället gäller det att så smidigt som möjligt kunna sätta in tillgängliga medel där de för tillfället bäst behövs och där de med hänsyn till arbetskrafttillgång och andra omständigheter kan ge största effekt.

Riksdagens inflytande på anslagsfördelningen till vägbyggnader synes knappast böra bli av detaljreglerande natur. Det är de allmänna principerna, som bör fastställas centralt, medan den praktiska tillämpningen inom denna av riksdagen godkända ram i görligaste mån bör överlätas på verkställande lokala myndigheter, där som nämnts länsvägnämnderna utövar ett rådgivande inflytande. Att denna linje följes synes bli än mera angeläget i samband med att den tänkta långsiktiga planeringen av vägväsendets utbyggnad får fastare karaktär. Det torde sålunda med fog kunna anses, att väg- och vattenbyggnadsstyrelsens förslag om ett gemensamt vägbyggnadsanslag, uppdelat på flera underavdelningar, bäst svarar mot föreliggande behov på vägväsendets område.

Med hänsyn till bl. a. skilda principer vid avräkning mot automobilskattemedel är det emellertid av vikt att ödebygdsvägarna i görligaste mån avskiljes från övriga vägar. Sålunda anser vi, att styrelsens förslag bör kompletteras så till vida, att vägbyggnadsanslaget förutses vid medelsäskande uppdelat i riksvägar, länsvägar och storbroar samt ödebygdsvägar.

Med stöd av vad här anförts hemställer vi,

att riksdagen, då den enligt förslag under sjätte huvudtiteln yttrar sig över möjligheterna till förenklad anslags teknik beträffande väginvesteringarna på driftbudgeten, måtte uttala sig för det förslag som framlagts av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen med den ändringen att det gemensamma vägbyggnadsanslaget bör uppdelas på byggande av riksvägar, av länsvägar, av ödebygdsvägar och av storbroar.

Stockholm den 26 januari 1954.

Ernst V. Staxäng.

Alarik Hagård.

Rolf Eliasson.

T. G. v. Seth.

Gust. Nilsson
i Göingegården.